

забравамъ по нѣщо си отъ неѣж. Треба Марійка да ми спомогне.

— Да, Петко, азъ ще ти спомогна, каза младата дѣвойка. Ела тука, ела та седни на колѣне върху ми.

Дѣтето ся колѣнопрѣклони върхъ роклѣжтъ на младѣжтъ дѣвойкѣ, кръстоса малкитѣ си рѣчицы, и почна да казва молитвѣжтъ си, найнапредъ съ вниманіе и съ присърдце, защото знаеше твърдѣ добръ началото, и послѣ по-полегичка и съ запинваніе до като най-сетнѣ почна да повтаря рѣчь по рѣчь онова, което му подказваше Марійка; но и така то доде на едно мѣсто отъ молитвѣжтъ си гдѣто като му ся дремяло всякъ вечеръ, то не бѣше могло да ѣж изучи до край. И тозъ пѣтъ еще трудѣтъ, който причиняваше вниманіето, както и монотоніята на собствениятъ му гласецъ, произведоха обыкновенното си послѣдствіе, и то едвамъ можи да произнесе послѣднитѣ срички, ако и да поиска да му ги приповтори Марійка до три пѣти; главичката му натегна, наведесе полегичка и ся облегна на Марійкинытъ грѣды; рѣчицытъ му ся отпѣнаха, раздѣлихася една отъ другѣ, и ся провисиха отворены върху колѣнѣ-тъ ѣ. При свѣтлинѣжтъ на огньтъ който гореше наполе посреда корѣж-тъ, Германъ погледна ангелчето си заспало съ кротость на грѣдытъ на младѣжтъ дѣвойкѣ, коя-